

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isang Daan at Limampu't Isa

Ang Simbolismo ng Templo: Pagbubunyag ng mga Hiwaga ng Ugnayan ng Diyos at ng Tao

Jeff Pippenger
2024-03-22

Ang dalawang patpat ay pinag-isa upang maging isang templo. Ang apatnapu't anim ang sagisag ng templo, at apatnapu't anim na taon ang naghhiwalay sa pagkabihag ng kaharian sa hilaga at sa pagkabihag ng kaharian sa timog. Kapag ang pagyurak sa santuwaryo at sa hukbo ay natapos sa panahon ng wakas noong 1798, ang apatnapu't anim na taon ang nag-uugnay sa dalawang patpat upang maging isang templo. Mula 723 BK hanggang 677 BK, ang templo ay giniba at niyurakan. Noong 1798 natapos ang pagyurak, at pagsapit ng 1844, naitayo na ang isang templo. Doon sila ay dapat maging isang bansa, na may isang hari, at tumigil sa pagkakasala magpakailanman. Iyon ang panukala, ngunit ang paghihimagsik noong 1863 ay iniurong ang panukala hanggang 2001.

Itinutukoy ni Pablo ang Iglesia bilang katawan, at si Cristo bilang ulo, at ginagamit ni Pablo ang katawan bilang simbolo ng laman. Para kay Pablo, ang laman at ang katawan ay mapagpapalit na mga termino.

Sapagkat kung kayo'y namumuhay ayon sa laman, kayo'y mamamatay; ngunit kung sa pamamagitan ng Espiritu ay inyong pinapatay ang mga gawa ng katawan, kayo'y mabubuhay. Roma 8:13.

Ang disenyo ng templong pantao ay nakabatay sa disenyo ng Templo ng Diyos. Ang katawan, na siyang Simbahan, ay katumbas ng laman sa templo ng isang indibidwal. Sa templo ng isang indibidwal, ang isip ang ulo, at ang katawan ang laman.

Sapagkat tayo ay mga sangkap ng kaniyang katawan, ng kaniyang laman, at ng kaniyang mga buto. Dahil dito iiwan ng lalaki ang kaniyang ama at ina, at makikipisan sa kaniyang asawa, at ang dalawa ay magiging isang laman. Dakila ang hiwagang ito; ngunit ako'y nagsasalita hinggil kay Cristo at sa iglesia. Efeso 5:30-32.

Ang templong susukatin ni Juan, nang ang pag-ihip ng ikapitong anghel ay nagsilbing hudyat sa pasimula ng gawain ng pagtatapos ng hiwaga ng Diyos, ay ang templo ng Diyos; subalit ang templo ng tao ay nilikha ayon sa wangis ng templo ng Diyos. Ang mga ito ay mapagpapalit na mga sagisag. Si Moises ay nasa bundok sa loob ng apatnapu't anim na araw nang ipakita sa kanya ang anyo na dapat niyang gamitin sa pagtatayo ng makalupang tabernakulo. Ang anyong iyon ay hinango mula sa makalangit na templo.

Si Kristo ang makalangit na templo, na nahayag sa laman, at Siya ang kumakatawan sa huwaran ng templong pantao, sapagkat ang tao ay nilalang ayon sa Kaniyang wangis. Dahil dito, ang huwaran ng templong pantao ay kinakatawan sa pamamagitan ng apatnapu't anim na kromosoma.

Ang mga templo ay propetikong napagpapalit. Kaya nga, ang templong ipinasukat kay Juan ay binubuo lamang ng dalawang dako, na walang looban. Ang unang dako ay kumakatawan sa templong pantao, ang iglesya (ang babaing kasintahan), ang bansa, ang katawan, na siyang laman. Ang ikalawang dako ay kumakatawan sa templong dibino, ang lalaking kasintahan, ang hari, ang ulo, na siyang isipan. Ang pangako ng walang-hanggang tipan na natutupad para sa isandaang apatnapu't apat na libo sa mga huling araw ay inilarawan sa pamamagitan ng dalawang patpat sa Ezekiel kabanata tatlumpu't pito. Inilarawan din ito sa templo ni Juan, na binubuo ng dalawang dako. Inilarawan din ito sa mga tiyak na depinisyon ni Pablo hinggil sa hiwaga ni Cristo sa mananampalataya, ang pag-asa ng kaluwalhatian.

Ang gawain ng pagtatatakan sa isandaan apatnapu't apat na libo ay ang gawain ng walang hanggang pagsasanib ng Pagka-Diyos at ng pagkatao. Natutupad ang gawaing iyon sa panahon ng pag-ihip ng Ikapitong Trumpeta. Ang pagsasanib na iyon ay inilalarawan, taludtod sa taludtod, sa iba't ibang paraan sa Kasulatan. Ang pag-aaring-ganap at ang pagpapabanal ang mga teolohikong katawagan sa gawaing ito. Ang pag-aaring-ganap ay gawain ni Cristo bilang ating Kahalili, at ang gawain ng pagpapabanal ay gawain ni Cristo bilang ating Huwaran. Ang pag-aaring-ganap ay kumakatawan sa ating karapatan sa langit at ang pagpapabanal ay kumakatawan sa ating kahandaan para sa langit. Ang dalawang gawaing iyon ay dinadala sa mananampalataya sa pamamagitan ng presensya ng Espiritu Santo. Ang gawaing iyon ay inilalarawan bilang pagsusulat ng kautusan ng Diyos sa mga puso at isipan ng mga tinatanggap sa walang hanggang Tipan.

Ang "isip" ay kumakatawan sa silid-tuluyan sa templo, kung saan nananahan ang ulo. Ang isip ang tinatawag na nakahihigit na kalikasan, bilang salungat sa laman, na siyang mababang kalikasan. Ang isip ay kinakatawan ng ating mga kaisipan, ang laman ay kinakatawan ng ating mga damdamin.

Marami ang nakararanas ng di-kinakailangang kalungkutan. Inililihis nila ang kanilang isipan mula kay Jesus, at labis na itinituon ito sa sarili. Pinalalaki nila ang maliliit na kahirapan, at nagsasalita ng mga salitang nakapanghihina ng loob. May sala sila ng malaking kasalanan ng di-kinakailangang paghihinakit sa mga probidensiya ng Diyos. Sa lahat ng ating tinataglay at kung ano tayo, tayo'y may utang na loob sa Diyos. Ipinagkaloob Niya sa atin ang mga kakayahan na, sa isang antas, ay kahalintulad ng mga taglay Niya mismo; at marapat tayong magsikap nang taimtim upang paunlarin ang mga kakayahang ito, hindi upang bigyang-lugod at itanghal ang sarili, kundi upang luwalhatiin Siya.

Huwag nating pahintulutan na ang ating pag-iisip ay mailigaw palayo mula sa katapatan sa Diyos. Sa pamamagitan ni Cristo, maaari at nararapat tayong magalak, at dapat tayong magkamit ng mga gawi ng pagpipigil sa sarili. Maging ang mga kaisipan ay dapat ipasakop sa kalooban ng Diyos, at ang mga damdamin ay nasa ilalim ng pamamahala ng pangangatwiran at ng relihiyon. Ang ating imahinasyon ay hindi ibinigay sa atin upang pahintulutang magpakasawalang-habas at masunod ang sarili nitong maibigan, nang walang anumang pagsisikap sa pagpipigil at disiplina. Kung mali ang mga kaisipan, magiging mali ang mga damdamin; at ang pinagsamang mga kaisipan at damdamin ang bumubuo ng moral na karakter. Kapag ipinasiya natin na, bilang mga Kristiyano, hindi tayo inatasan na pigilan ang

ating mga kaisipan at damdamin, napapasailalim tayo sa impluwensiya ng masasamang anghel, at inaanyayahan natin ang kanilang presensya at ang kanilang pamamahala. Kung tayo'y magpadaig sa ating mga impresyon at pahintulutan nating umagos ang ating mga kaisipan sa daluyan ng hinala, pag-aalinlangan, at pagdadaing, tayo'y magiging hindi masaya, at ang ating mga buhay ay magpapatunay na kabiguan. Review and Herald, Abril 21, 1885.

Ang pinagsamang mga kaisipan at damdamin ang bumubuo ng moral na pagkatao. Ang ating pagkatao ay binubuo ng isang mas mababa at isang mas mataas na kalikasan; ang isip ang siyang mas mataas na kalikasan, at kung ang mga kaisipan ng isip ay napabanal, ang ating mga damdamin ay mapapabanal. Sapagkat ang isip ang mas mataas na namamahalang kalikasan sa dalawang kalikasang bumubuo sa ating pagiging tao. Ang mga "kapangyarihan," na idinisenyo bilang bahagi ng ating pagkatao, ay, "sa isang tiyak na antas," "kawangis ng mga" "taglay" ni Cristo, sapagkat tayo'y nilikha ayon sa Kanyang larawan, at "dapat tayong masigasig na magsikap na paunlarin" ang mga "kapangyarihan" na iyon.

Ang mga kapangyarihang bahagi ng mas mataas na kalikasan, o ng kaisipan ng tao, ay ang paghuhusga, gunita, budhi, at lalo na ang kalooban.

Marami ang nagtatanong, "Paano ko isusuko ang aking sarili sa Diyos?" Nais mong ibigay ang iyong sarili sa Kanya, ngunit mahina ang iyong moral na lakas, nasa pagkaalipin ng pag-aalinlangan, at kinokontrol ng mga gawi ng iyong makasalanang pamumuhay. Ang iyong mga pangako at mga pasiya ay gaya ng mga lubid na yari sa buhangin. Hindi mo mapapangasiwaan ang iyong mga kaisipan, ang iyong mga bugso, at ang mga pagkiling ng iyong puso. Ang kabatirang nilabag mo ang iyong mga pangako at tinalikdan ang iyong mga panata ay nagpapahina sa iyong pagtitiwala sa sarili mong katapatan, at nagdudulot sa iyo ng pakiramdam na hindi ka matatanggap ng Diyos; ngunit hindi mo kailangang mawalan ng pag-asa. Ang kailangan mong maunawaan ay ang tunay na lakas ng kalooban. Ito ang kapangyarihang namamahala sa kalikasan ng tao, ang kapangyarihan ng pagpapasya, o ng pagpili. Nakasalalay ang lahat sa wastong pagkilos ng kalooban. Ibinigay ng Diyos sa mga tao ang kapangyarihan ng pagpili; nasa kanila ang pagpapairal nito. Hindi mo mababago ang iyong puso, hindi mo sa iyong sarili maibibigay sa Diyos ang mga pagkiling nito; ngunit maaari mong piliing paglingkuran Siya. Maaari mong ipagkaloob sa Kanya ang iyong kalooban; at Siya'y gagawa sa iyo upang ang nais at ang paggawa ay maging ayon sa Kanyang mabuting kalooban. Sa gayo'y ang buong kalikasan mo ay madadala sa ilalim ng pamamahala ng Espiritu ni Cristo; ang mga pagkiling ng iyong puso ay matutuon sa Kanya, ang iyong mga kaisipan ay makakaayon sa Kanya.

Ang mga hangarin para sa kabutihan at kabanalan ay wasto, hanggang sa lawak na kanilang naaabot; ngunit kung dito ka titigil, ang mga ito'y magiging walang saysay. Marami ang mapapahamak habang umaasa at nagnanais na maging Kristiyano. Hindi sila dumarating sa puntong isinusuko nila ang kanilang kalooban sa Diyos. Hindi nila ngayo'y pinipiling maging Kristiyano.

Sa wastong paggamit ng kalooban, maaaring maganap ang ganap na pagbabago sa iyong buhay. Sa pagsuko ng iyong kalooban kay Cristo, inuugnay mo ang iyong sarili sa

kapangyarihang higit sa lahat ng mga pamunuan at mga kapangyarihan. Magkakaroon ka ng kalakasan mula sa kaitaasan upang manatiling matatag, at sa gayon, sa palagiang pagsuko sa Diyos, mabibigyan ka ng kakayahang mamuhay ng bagong buhay, yaon mismong buhay ng pananampalataya. Steps to Christ, 47, 48.

Ang kapangyarihan ng kalooban ang “namamahalang kapangyarihan” sa kalikasan ng tao, at ang tagapamahala ay nasa silid ng templong pantao na nakaugnay “sa kapangyarihang nakahihigit sa lahat ng pamunuan at mga kapangyarihan.” Ang dako kung saan nagaganap sa templong pantao ang pagkakaisa ng Pagka-Diyos at ng pagkatao ay ang moog ng kaluluwa. Bawat tao ay may moog, at ito’y sinasakop alinman ni Kristo o ng pangunahing kaaway ni Kristo.

Kapag inangkin ni Cristo ang kuta ng kaluluwa, ang taong kasangkapan ay nagiging kaisa niya. At ang sinumang kaisa ni Cristo, na pinananatili ang pagkakaisang iyon, niluluklok siya sa puso, at tumatalima sa kanyang mga utos, ay ligtas sa mga silo ng Masama. Kaisa kay Cristo, tinitipon niya sa kanyang sarili ang mga biyaya ni Cristo, at inihahandog niya sa Panginoon ang lakas, kahusayan, at kapangyarihan sa pag-aakay ng mga kaluluwa sa kanya. Sa pakikipagtulungan sa Tagapagligtas, siya’y nagiging kasangkapan na sa pamamagitan niya ay gumagawa ang Diyos. Kung magkagayon, kapag dumating si Satanas at sumisikap na angkinin ang kaluluwa, matutuklasan niya na ginawang mas malakas ni Cristo ang taong iyon kaysa sa malakas na taong nasasandatahan. Review and Herald, Disyembre 12, 1899.

Ang moog ng kaluluwa ay ang puso at isipan ng tao. Ang pangakong kalakip ng bagong tipan ay tumutukoy sa tatlong pangunahing pangako para sa mananampalataya. Ipinangakong magkakaroon siya ng lupang paninirahan, gaya ng Hardin ng Eden para kina Adan at Eba, na siya namang kumakatawan sa Lupang Pangako ng Kaniyang tipan sa sinaunang Israel, na siya namang kumakatawan sa maluwalhating lupang espirituwal ng espirituwal na Israel; at ang tatlong ito ay nagbibigay-saksi, sunod-sunod, hinggil sa pangako ng lupang ginawang bago, para sa mga nagtatagumpay gaya ng Kaniyang pagtagumpay.

Nang nagkasala sina Adan at Eva, sila ay "nangalat" mula sa Hardin ng Eden sa loob ng "pitong panahon," at pagkalipas ng pitong milenyo ay ginawang bago ang lupa, at naipanumbalik ang Hardin ng Eden. Ang pagkakangalat ng sinaunang Israel sa loob ng "pitong panahon," ay inilarawan bilang tipo ng pagkakangalat nina Adan at Eva. Ang tipan ay nangangako ng isang lupain na matitirhan, at iyon ang pangako ng Eden na naipanumbalik. Ang pagyurak sa santuwaryo at sa hukbo ay kumakatawan sa pasulong na pag-igting ng kasalanan sa loob ng lahing tao na nagsimula sa kasalanan ni Adan.

Ang dalawa pang pangako ng tipan ay na ang mga tapat ay tatanggap ng isang bagong katawan at isang bagong kaisipan, maging ang kaisipan ni Cristo. Ang katawan ay ang laman, ang mababang kalikasan, at, kaugnay ni Cristo, ito ang iglesia. Ang kaisipan ay ang mas mataas na kalikasan; ito ang tinutukoy ni Sister White bilang ang “moog ng kaluluwa.” Maliwanag na itinuturo ni Pablo na tinatanggap natin ang kaisipan ni Cristo sa sandaling tanggapin natin ang mga kahingian ng ebanghelyo, kapag tayo’y inaaring-ganap. Itinuturo rin niya na hindi natin tatanggapin ang isang bago at niluwalhating katawan hanggang sa Ikalawang Pagparito.

Narito, ipinahahayag ko sa inyo ang isang hiwaga: Hindi tayong lahat ay matutulog, ngunit tayong lahat ay babaguhin, sa isang saglit, sa kisap-mata, sa huling pagtunog ng trumpeta; sapagkat tutunog ang trumpeta, at ang mga patay ay bubuhaying muli na walang kasiraan, at tayo'y babaguhin. Sapagkat nararapat na ang nasisiraang ito ay magbihis ng walang kasiraan, at ang may kamatayang ito ay magbihis ng walang kamatayan. At kapag ang nasisiraang ito ay nabihisan ng walang kasiraan, at ang may kamatayang ito ay nabihisan ng walang kamatayan, kung magkagayo'y mangaganap ang salitang nasusulat, Nilamon ng pagtatagumpay ang kamatayan. O kamatayan, nasaan ang iyong tibo? O libingan, nasaan ang iyong pagtatagumpay? Ang tibo ng kamatayan ay ang kasalanan; at ang kapangyarihan ng kasalanan ay ang kautusan. 1 Corinto 15:51-56.

Isang doktrina—na, ayon kay Juan, ay nagpapakilala sa mga naniniwala sa gayong mapanlinlang na mga turo bilang mga antikristo—ang nangangatwiran na si Cristo kailanman ay hindi tinanggap ang isang katawang napapasailalim sa mga bunga ng kasalanan na nagsimulang makaapekto sa angkan ng tao magmula pa sa kasalanan ni Adan.

At bawat espiritu na hindi nagpapahayag na si Jesucristo ay naparito sa laman ay hindi sa Diyos; at ito ang espiritu ng antikristo, na inyong narinig na darating; at ngayo'y nasa sanlibutan na. 1 Juan 4:3.

Ang alak ng Babilonia (antikristo) na nagtuturo ng "Kalinis-linisang Paglililihi" ay iginigiit na si Maria ay ginawang sakdal, gaya nina Adan at Eva bago sila nagkasala, upang ang kapanganakan ni Jesus ay maibatay sa isang paglililihi ng pagka-Diyos (ang Espiritu Santo), kalakip ang sakdal na pagkatao (si Maria). Ang maling doktrina ng Kalinis-linisang Paglililihi ay hindi tumutukoy sa kung kailan inililihi si Jesus sa sinapupunan ni Maria, kundi kung paano inililihi si Maria sa kasakdalan nina Adan at Eva. Ang pag-angkin na ang laman na isinuot ni Cristo sa Kanyang sarili nang Siya'y pumarito upang tubusin ang tao ay isang walang-kasalalang laman, na hindi naglalaman ng mga epekto ng pagmamana, ay isang aral ng antikristo.

Sapagkat maraming manlilinlang ang nagsilitaw sa sanlibutan, na hindi kumikilala na si Jesucristo ay naparito sa laman. Ito ang manlilinlang at ang antikristo. 2 Juan 1:7.

Nang si Cristo ay muling nabuhay, maingat na itinuturo ng inspirasyon na noon ay nagkaroon Siya ng maluwalhating katawan. Ang Kanyang pagkabuhay na mag-uli ay kumakatawan sa pagkabuhay na mag-uli ng mga matuwid sa Ikalawang Pagparito, at doon natin tatanggapin ang pangakong tipan ng isang bagong katawan.

“Sumapit na ang panahon upang umakyat si Cristo sa trono ng Kaniyang Ama. Bilang isang banal na Mananakop, malapit na Siyang magbalik sa mga hukuman ng langit, dala ang mga tropeo ng tagumpay. Bago ang Kaniyang kamatayan ay sinabi na Niya sa Kaniyang Ama, ‘Tinapos Ko na ang gawaing ibinigay Mo sa Akin upang gawin.’ Juan 17:4. Pagkatapos ng Kaniyang pagkabuhay na mag-uli, Siya'y nanatili muna sa lupa sa loob ng isang panahon, upang ang Kaniyang mga alagad ay makilala Siya sa Kaniyang muling nabuhay at niluwalhating katawan. Ngayon ay handa na Siya para sa pamamaalam. Pinatunayan Niya ang katotohanang Siya ay isang buhay na Tagapagligtas. Hindi na kailangang iugnay Siya ng Kaniyang mga alagad sa libingan. Maaari na nila Siyang isipin bilang niluwalhati sa harap ng

buong uniberso ng langit.” The Desire of Ages, 829.

Ang pangako ng tipan hinggil sa isang lupang matitirhan ay natutupad sa daigdig na ginawang bago, kapag muling naibalik ang Eden at nagwawakas ang “pitong ulit” (pitong libong taon) na pagkalat ng sangkatauhan ng unang Adan. Ang pangako ng tipan hinggil sa isang bagong at niluwalhating katawan ay ipagkakaloob sa Ikalawang Pagparito, sa isang kisap-mata.

Ang kasaysayan ng Betlehem ay isang paksaing di-mauubos. Nakatago rito ang ‘kalaliman ng mga kayamanan, kapwa ng karunungan at ng kaalaman ng Diyos.’ Roma 11:33. Namamangha tayo sa sakripisyo ng Tagapagligtas sa pagpapalit ng trono ng langit kapalit ang sabsaban, at ng kapisanan ng mga sumasambang anghel kapalit ang mga hayop sa kulungan. Ang kapalaluan at pag-asa sa sarili ng tao ay nasusaway sa Kanyang harapan. Gayunma’y ito’y pasimula lamang ng Kanyang kahanga-hangang pagpapakababa. Isa nang halos walang-hanggang pagpapakababa sana para sa Anak ng Diyos ang tanggapin ang likas ng tao, maging noong si Adan ay nakatindig sa kanyang kawalang-sala sa Eden. Ngunit tinanggap ni Jesus ang pagkatao noong ang lahi ay napahina na ng apat na libong taon ng kasalanan. Gaya ng bawat anak ni Adan, tinanggap Niya ang mga bunga ng pag-iral ng dakilang batas ng pagmamana. Kung ano ang mga bungang ito ay ipinakikita sa kasaysayan ng Kanyang mga makalupang ninuno. Dumating Siya taglay ang gayong pagmamana upang makibahagi sa ating mga dalamhati at mga tukso, at upang ibigay sa atin ang halimbawa ng isang buhay na walang kasalanan. The Desire of Ages, 48.

Kapag natutugunan ng isang tao ang mga hinihingi ng ebanghelyo, sa sandaling iyon ay tumatanggap siya ng isang bagong kaisipan, maging ang kaisipan ni Cristo; ngunit ang katawan, na tinatawag din ni Pablo na laman, ay babaguhin sa Ikalawang Pagparito. Ang mababang kalikasan, na binubuo ng mga damdamin, ay hindi inaalis sa pagbabalik-loob. Ang mga damdaming iyon, na isang bahagi ng katangiang moral, ay nananatili hanggang sa Ikalawang Pagparito. Ang mga damdaming iyon ay kumakatawan sa sistemang emosyonal, na nauugnay sa sistemang hormonal. Kumakatawan din ang mga ito sa mga pandama na kaugnay ng sistemang nerbiyos. Ang lahat ng sangkap ng mababang kalikasan ng tao na itinuturing na mga damdamin ay nahahati sa dalawang pangunahing kategorya. Ang isang uri ng damdamin ay ang mga hilig na minana natin mula sa ating mga ninuno, at ang kabilang uri ng mga damdamin ay ang mga hinubog na hilig na napaunlad natin sa pamamagitan ng ating sariling mga pasiya.

May ilang namamanang pagkahilig na payak na bahagi ng mismong pagkakayari ng tao, at may ilang uri ng namamanang pagkahilig na nakatuon sa paggawa ng masama. Ang mga nilinang na uri ng damdamin ay yaong ating binubuo sa pamamagitan ng sarili nating mga pasiya, at ang mga namamanang pagkahilig ay naipapasa sa pamamagitan ng "dakilang batas ng pagmamana."

Tinanggap ni Jesus ang kalikasang-tao noong ang sangkatauhan ay napahina na ng apat na libong taon ng kasalanan. Gaya ng bawat anak ni Adan, tinanggap Niya ang mga bunga ng pagkilos ng dakilang batas ng pagmamana. Ipinakikita sa kasaysayan ng Kanyang mga makalupang ninuno kung ano ang mga bungang ito. Naparito Siya na may gayong minanang kalagayan upang makibahagi sa ating mga dalamhati at mga tukso, at upang magbigay sa atin ng huwaran ng isang buhay na walang kasalanan. Taglay ang mga bungang idinulot ng apat na libong taon ng pagkilos

ng dakilang batas ng pagmamana, laging pinananatili ni Jesus na supil ang mga gayong hilig sa pamamagitan ng paggamit ng Kanyang kalooban, at kailanma'y hindi Siya nakibahagi sa paglinang ng anumang makasalanang damdamin.

Kung sana'y tinanggap ni Jesus ang isang katawang-tao na tulad ng taglay nina Adan at Eva bago sila nagkasala, nang hindi tinatanggap ang mga kinahinatnan ng paghina ng sangkatauhan na naganap sa loob ng mahigit apat na libong taon ng degenerasyon, kung gayon hindi sana Siya nakapagbigay ng isang Halimbawa kung paano makapagtagumpay ang bawat anak ng Diyos.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Marami ang tumitingin sa tunggalian na ito sa pagitan ni Cristo at ni Satanas na waring walang natatanging kaugnayan sa kanilang sariling buhay; at para sa kanila, walang gaanong kawilihan ito. Ngunit sa kaloob-looban ng puso ng bawat tao, nauulit ang tunggaliang ito. Walang sinumang umaalis sa hanay ng kasamaan upang maglingkod sa Diyos na hindi nakararanas ng mga pagsalakay ni Satanas. Ang mga tukso na nilabanan ni Cristo ay yaon ding napakahirap nating paglabanan. Kung paanong ang Kanyang pagkatao ay higit kaysa sa atin, gayon din naman ang tindi ng pagdiin ng mga ito sa Kanya. Bagaman nakapasan sa Kanya ang kakila-kilabot na bigat ng mga kasalanan ng sanlibutan, napagtagumpayan ni Cristo ang pagsubok tungkol sa gana sa pagkain, sa pag-ibig sa sanlibutan, at sa pag-ibig sa pagpapakitang-tao na humahantong sa kapangahasan. Ito ang mga tukso na nanaig kina Adan at Eba, at na madaling-madaling manaig sa atin.

Itinuro ni Satanas ang kasalanan ni Adan bilang patunay na ang kautusan ng Diyos ay hindi makatarungan at hindi masusunod. Sa ating pagkatao, si Cristo ay itinakdang tumubos sa kabiguan ni Adan. Ngunit nang salakayin si Adan ng manunukso, wala sa kaniya ang alinman sa mga bunga ng kasalanan. Nakatindig siya sa lakas ng ganap na pagkatao, taglay ang lubos na sigla ng isipan at katawan. Napapaligiran siya ng kaluwalhatian ng Eden, at araw-araw ay nakikipag-ugnayan sa mga nilalang na makalangit. Hindi gayon kay Jesus nang pumasok Siya sa ilang upang makipagtuos kay Satanas. Sa loob ng apat na libong taon, ang sangkatauhan ay humihina sa lakas ng katawan, sa kapangyarihan ng isipan, at sa kahalagahang moral; at inako ni Cristo ang mga kahinaan ng tiwaling sangkatauhan. Tanging sa gayon Niya maililigtas ang tao mula sa pinakamababang kalaliman ng kaniyang pagkakasadlak.

Marami ang nagsasabing imposibleng madaig si Cristo ng tukso. Kung gayon, hindi sana Siya nailagay sa kalagayan ni Adan; hindi sana Niya natamo ang tagumpay na nabigong kamtin ni Adan. Kung sa alinmang diwa ay mayroon tayong higit na mabigat na pakikibaka kaysa sa kinaharap ni Cristo, kung gayon ay hindi Niya tayo masasaklolohan. Ngunit tinanggap ng ating Tagapagligtas ang pagkatao, kasama ang lahat ng kahinaang kaakibat nito. Tinanggap Niya ang kalikasang pantao, kasama ang posibilidad na magpadaig sa tukso. Wala tayong dapat batahin na hindi Niya nabata.

Kay Cristo, gaya rin sa banal na mag-asawa sa Eden, ang apetito ang naging saligan ng unang dakilang tukso. Sa mismong dakong pinagmulan ng pagkapahamak, doon din nararapat magsimula ang gawain ng ating pagtutubos. Kung paanong sa pagpapalayaw sa apetito ay nabuwal si Adan, gayon naman, sa pagtangi sa apetito ay kailangang magtagumpay si Cristo.

'At nang Siya'y nag-ayuno ng apatnapung araw at apatnapung gabi, pagkaraan ay nagutom Siya. At nang lumapit sa Kanya ang manunukso, sinabi nito, Kung ikaw ang Anak ng Diyos, iutos mong ang mga batong ito ay maging tinapay. Ngunit sumagot Siya at sinabi, Nasusulat, Hindi sa tinapay lamang mabubuhay ang tao, kundi sa bawat salitang lumalabas sa bibig ng Diyos.'

Mulang panahon ni Adan hanggang sa panahon ni Cristo, ang pagpapakalayaw sa sarili ay nagpalakas sa kapangyarihan ng mga pita at mga simbuyo, hanggang sa halos ganap ang kanilang pamamayani. Kaya't ang mga tao ay nalugmok sa pagkahamak at karamdaman, at sa kanilang sarili'y imposibleng mapagtagumpayan nila ang mga ito. Alang-alang sa tao, nagtagumpay si Cristo sa pagtitiis ng pinakamatinding pagsubok. Alang-alang sa atin, nagpairal Siya ng pagpipigil sa sarili na higit na makapangyarihan kaysa gutom o kamatayan. At sa unang tagumpay na ito ay nakapaloob ang iba pang mga usaping pumapasok sa lahat ng ating pakikipagbaka laban sa mga kapangyarihan ng kadiliman. *The Desire of Ages*, 117.